

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 86.072 van 16 maart 2000
in de zaak A. 57.119/VII-12.488.**

In zake : 1. Jan VAN DEN BERGH,
2. Catherina DE VIL,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat M. DENYS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Grote Hertstraat 12

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad
van ANTWERPEN.

tussenkomen de partij :

de n.v. RECLA, thans de n.v. B.B.F.,
die woonplaats kiest bij
Advocaat E. BREWAEYS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Leopold II-laan 117.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Jan VAN DEN BERGH en Catherina DE VIL op 25 maart 1994 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 13 januari 1994 waarbij het beroep van verzoekers tegen het besluit van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Willebroek van 10 augustus 1993 houdende het verlenen aan de n.v. RECLA van de milieuvergunning om aan de Breendonkstraat 269 te Willebroek (Tisselt) een werkplaats voor lichte metaalconstructies te exploiteren, niet wordt ingewilligd en het beroepen besluit wordt bevestigd, met dien verstande dat de vergunningstermijn op 31 maart 2012 wordt bepaald en de omschrijving van het vergunde luidt als volgt :

"uitbreiden van een stalplaats voor voertuigen met :

- een werkplaats voor lichte metaalconstructies,
- het lozen van normaal huisafvalwater in de openbare riolering,
- een luchtcompressor met een vermogen van 3 kW,
- de opslag van zuurstof en acetyleen in verplaatsbare recipiënten met een totale waterinhoud van 300 liter,
- een opslag van maximaal 200 liter verf,
- metaalbewerkingsmachines met e.m. samen 34,5 kW en vijf lasapparaten met e.m. samen 6,5 kW.";

Gelet op het arrest nr. 48.538 van 12 juli 1994 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt verworpen;

Gezien het verzoekschrift tot tussenkomst van 30 november 1994;

Gelet op de beschikking van 2 december 1994 die de tussenkomst van de n.v. RECLA toelaat;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de beschikking van 1 december 1998 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 19 januari 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 17 februari 2000;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter
M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat
P. VAN WESEMAEL die, loco Advocaat M. DENYS verschijnt
voor verzoekers, van Advocaat H. VAN ROOY, die ver-
schijnt voor de verwerende partij, en van Advocaat
B. VERSTUYFF die, loco Advocaat E. BREWAEYS verschijnt
voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur
E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de
wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari
1973;

1. De gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als
volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoekers baten een familiaal tuinbouwbe-
drijf uit (groentenserres) dat gelegen is naast het
perceel waarop de thans ter discussie staande inrichting
moet komen. Op dat perceel staat reeds een loods waar
lichte metaalconstructies worden vervaardigd. Het is de
bedoeling van de n.v. RECLA de loods uit te breiden en
te moderniseren, en daartoe zijn een bouwvergunning en
een milieuvergunning nodig.

1.2. Op 2 april 1993 dient de n.v. RECLA bij het
gemeentebestuur van Willebroek een milieuvergunnings-
aanvraag in voor het exploiteren van een werkplaats voor
lichte metaalconstructies gelegen aan de Breendonkstraat
269 te Tisselt-Willebroek.

1.3. Tijdens haar zitting van 10 augustus 1993 verleent het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Willebroek aan de n.v. RECLA de gevraagde vergunning.

1.4. Met een aangetekend schrijven van 23 september 1993 komen verzoekers via hun raadsman tegen voornoemde beslissing in beroep bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen.

In de beroepsakte wordt betoogd wat volgt :

"Hierbij stellen beroepers beroep in tegen de beslissing dd. 10 augustus 1993 van de gemeente Willebroek, waarbij aan de N.V. RECLA de milieuvergunning klasse 2 wordt verleend voor de uitbating van een loods voor metaalconstructies in de Breendonkstraat 269 te Tisselt-Willebroek, op percelen kadastraal gekend onder sectie A nrs. 39 s, 39 p en 34 d.

Op het aanplakkingsbericht staat vermeld dat door belanghebbenden beroep kan ingesteld worden vóór 27 september 1993.

De loods paalt onmiddellijk (aan) de eigendom van beroepers, die als tuinbouwers vooral groenten telen, o.a. in serres.

De aanvraag van de N.V. RECLA beoogt de uitbating van een loods met een hoogte van 5 meter, en gelegen op ongeveer 7 meter van de aanpalende serre.

Daar de loods zuidelijk van de serre zou komen te staan, is het duidelijk dat de gevolgen voor de noodzakelijke bezonning van de serre catastrofaal zouden zijn.

De inplanting van de loods is in dit opzicht volstrekt onverenigbaar met de aanwezigheid van de groentenserre.

Tevens stelt de inplanting van de loods problemen voor wat betreft het gebruik van de bestaande losweg voor landbouwvoertuigen tussen de beide eigendommen.

Tussen de loods en de gracht zou immers slechts een breedte van 2,50 meter resten, wat te weinig is voor de doorgang voor landbouwvoertuigen.

Tenslotte is het ook overduidelijk dat de geplande loods volstrekt strijdig is met de bestaande en vastliggende ordening van het gebied.

Zowel de omliggende landelijke bebouwing als de tuinbouwactiviteit vormen immers de randvoorwaarden waarbinnen een nieuwe inrichting moet geëvalueerd worden.

In casu is de loods onverenigbaar met de plaatselijke ordening en de bestemming van het gebied.

Verder vrezen beroepers ook dat het toelaten van de loods de zoveelste stap is in de niet aflatende pogingen van de gemeente Willebroek om de zone, die in het gewestplan als landbouwgebied ingekleurd is, en waarin een groot deel van de cultuurgronden van beroepers gesitueerd zijn, om te vormen tot industriegebied.

De procedure voor de Raad van State tegen het BPA nr. 15 'k.m.o.-zone Rijksweg A 12' is momenteel nog hangende.

Het verder aantasten van het landbouwareaal zou voor de landbouwactiviteit van beroepers op termijn catastrofale gevolgen hebben.

Om deze redenen vragen beroepers het beroep in te willigen, de beslissing dd. 10 augustus 1993 van het gemeentebestuur van Willebroek te vernietigen, en aan de N.V. RECLA de milieuvergunning te weigeren".

1.5. In het kader van de beroepsprocedure worden een aantal adviezen uitgebracht :

a) Het bestuur ruimtelijke ordening brengt op 10 november 1993 volgend gunstig advies uit (ten aanzien van de vergunningsaanvraag) :

"Mijn advies is gunstig met voorwaarden.

Het betreft een nieuwe inrichting, nl. een werkplaats voor lichte metaalconstructies, gelegen in een woongebied met landelijk karakter.

Deze werkplaats is conform met de bestemming van het gewestplan.

Een werkplaats voor lichte metaalconstructies kan toegestaan worden in een woongebied met landelijk karakter op voorwaarde dat de hinder t.o.v. de omgeving beperkt wordt.

Om het gebruik van de bestaande losweg voor landbouwvoertuigen tussen beide eigendommen te verzekeren, zal in de bouwvergunning de voorwaarde opgelegd worden dat langs de linkerperceelsgrens een afstand van 6 m breed dient gerespecteerd te worden.

Wij kunnen onder deze voorwaarde een gunstig advies uitbrengen voor de exploitatie van deze nieuwe inrichting.

Ligging :

- Gewestplan : Woongebied met landelijk karakter i.f.v. de weg, dieper agrarisch gebied".

b) Het bestuur milieuvergunningen brengt op 5 november 1993 eveneens een gunstig advies uit ten aanzien van de vergunningsaanvraag.

c) Op 21 december 1993 adviseert de provinciale milieuvergunningscommissie eveneens gunstig ten aanzien van de vergunningsaanvraag.

1.6. Op 13 januari 1994 neemt de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen de thans bestreden beslissing waarbij het beroep wordt verworpen.

1.7. De bestreden beslissing wordt betekend met een aangetekend schrijven van 26 januari 1994.

1.8. Het weze genoteerd dat de tussenkomende partij op 26 september 1995 een bouwvergunning heeft verkregen voor de uitbreiding van de bestaande loods. Deze vergunning werd door verzoekers eveneens bestreden met een annulatieberoep. De zaak is nog hangende;

2. De ontvankelijkheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord opwerpt dat in het verzoekschrift geen aanwijzingen worden verstrekt over het persoonlijk en actueel belang van verzoekers; dat zij in essentie doet gelden dat verzoekers vooral bezwaren uiten tegen de inplanting van de loods, zodat zij zich moeten keren tegen de bouwvergunning, veeleer dan tegen de milieuvergunning; dat zij ook nog betoogt dat tijdens het openbaar onderzoek geen bezwaren werden ingediend;

2.2. Overwegende dat als direct omwonenden van de inrichting verzoekers doen blijken van het rechtens vereiste belang bij het bestrijden van de milieuvergunning zonder dewelke de door hen geïmagineerde inrichting niet mag geëxploiteerd worden; dat het niet is vereist dat een omwonende tijdens het openbaar onderzoek een bezwaar heeft ingediend opdat hij op ontvankelijke wijze de annulatie zou kunnen vorderen van het

milieuvergunningsbesluit; dat de exceptie niet kan worden aangenomen;

3. De gegrondheid van het beroep.

3.1.1. Overwegende dat verzoekers als eerste middel aanvoeren wat volgt :

"Eerste middel, genomen uit de schending van artikel 2 van de stedenbouwwet, uit de schending van het KB van 5 augustus 1976 houdende vaststelling van het gewestplan Mechelen, en uit de schending van de artikelen 6.1.2.2, 11.4.1 en 19, laatste lid van het KB van 28 december 1972.

Doordat de bestreden beslissing de uitbating van een werkplaats toestaat in de woonzone met landelijk karakter en het landbouwgebied van het gewestplan Mechelen.

Terwijl de inrichting alleszins volstrekt onverenigbaar is met de bestemming als landbouwgebied van het gewestplan, en tegenpartij zich in de bestreden beslissing zelfs niet de vraag stelt naar deze verenigbaarheid.

En terwijl de werkplaats evenmin passend is binnen het bestaande woongebied met landelijk karakter, gezien langs de Breendonkstraat geen soortgelijke constructies voorkomen en gelet op de industriële fysionomie en dimensies van de inrichting, met onder meer een hoogte van 5 meter en een disproportionele bezetting van het perceel.

En terwijl het feit dat het bestuur niet de minste maatregel neemt om middels exploitatievoorwaarden of bouwesthetische condities de inrichting in de bestaande landelijke bebouwing in te passen, er op wijst dat het bedrijf strijdig is met de bestemming als landelijke woonzone (vgl. R.v.St. DEGREVE en DUMONT, nr. 31.659, 21 december 1988).

En terwijl de inrichting bezwaarlijk kan aangemerkt worden als een constructie voor ambacht of klein bedrijf die met de onmiddellijke omgeving verenigbaar zou zijn, en manifest dient afgezonderd te worden in een voor dergelijke constructies geëigend gebied, zoals bijvoorbeeld de door het BPA nr. 15 uit het landbouwgebied gelichte kmo-zone vlakbij.

En terwijl het bestuur bij het vergunnen van een werkplaats in de woonzone met landelijk karakter uitdrukkelijk moet aangeven waarom het van oordeel is dat de constructie met de onmiddellijke omgeving verenigbaar zou zijn, en geen afzondering in een specifiek gebied noodzakelijk is (zie ook HAUMONT, F., 'Les activités non résidentielles en zone

d'habitat et leur compatibilité avec le voisinage immédiat', Amén. 1990, 16)";

3.1.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat verzoekers op ongerechtvaardigde wijze de elementen van woonzone met landelijk karakter en het landbouwgebied trachten te verweven wat niet mogelijk is omdat de werkplaats uitsluitend ligt in woongebied met landelijk karakter, dat zij bezwaar maken tegen de constructie of de dimensie van de inrichting of bouwesthetische condities die helemaal niets te maken hebben met de exploitatievergunning op zichzelf maar wel met de bouwvergunning en dat hetzelfde geldt met betrekking tot de beschouwing omtrent de verenigbaarheid van de constructie met de onmiddellijke omgeving;

3.1.3. Overwegende dat verzoekers repliceren dat de afgeleverde milieuvergunning onverenigbaar is met de bestemming woongebied met landelijk karakter, gelet op het feit dat langs de Breendonkstraat geen gelijkaardige constructies en activiteiten voorkomen, en gelet op de industriële fysionomie en dimensies van de inrichting, met onder meer een hoogte van vijf meter en een disproportionele bezetting van het perceel, dat in weerwil van wat de verwerende partij betoogt steeds moet worden nagegaan of een inrichting wel past binnen de voorschriften van de toepasselijke plannen van aanleg, dat het gebrek aan verweer ten gronde in schril contrast staat met de inhoud van het Auditoraatsverslag dat tijdens de schorsingsprocedure werd opgemaakt, en waarin het eerste middel ernstig werd bevonden, dat daarnaast er de fundamentele vaststelling blijft dat de inrichting, gelet op de onverenigbaarheid met de onmiddellijke omgeving, bezwaarlijk kan aangemerkt worden als een constructie voor ambacht of klein bedrijf die met de onmiddellijke omgeving verenigbaar zou zijn, dat het bestuur bij het vergunnen van een werkplaats in de woonzone met landelijk karakter uitdrukkelijk dient aan

te geven waarom het van oordeel is dat de constructie met de onmiddellijke omgeving verenigbaar zou zijn, en geen afzondering in een specifiek gebied noodzakelijk is, dat door het op ongemotiveerde wijze afgeven van een milieuvergunning voor een werkplaats aan de tussenkomende partij de verwerende partij verzuimt deze toetsing te doen en een beleid toepast dat ertoe strekt de vigerende bestemmingsvoorschriften van de plannen van aanleg de facto buitenspel te zetten;

3.1.4. Overwegende dat de tussenkomende partij van haar kant doet gelden wat volgt :

"Verzoekers zijn van oordeel dat de vergunde inrichting niet thuishoort in een woongebied met landelijk karakter.

Verzoekers verliezen klaarblijkelijk uit het oog dat men in casu niet te doen heeft met een bouwvergunning, maar wel met een milieuvergunning. De vraag die dus in hoofdzaak aan de orde was, was na te gaan of de risico's voor de externe veiligheid, de hinder, de effecten op het leefmilieu, op de wateren, op de natuur en op de mens buiten de inrichting veroorzaakt door de gevraagde exploitatie, gebeurlijk mits naleving van de op te leggen milieuvergunningsvoorwaarden, tot een aanvaardbaar niveau kunnen worden beperkt. De stedenbouwkundige implicaties behoren tot de bevoegdheid van de overheidsorganen die de stedenbouw en ruimtelijke ordening binnen hun bevoegdheid hebben, nu zal moeten worden nagegaan of de voorgenomen inrichting, qua volume en uitzicht, past in een woongebied met landelijk karakter of in een landbouwgebied. Deze discretionaire beoordeling behoort tot de bevoegdheid van voornoemde instanties.

Het gaat bovendien om de uitbreiding van een bestaande inrichting. De vraag naar de verenigbaarheid van deze loods met de bestemming 'woongebied met landelijk karakter' stelt zich in casu dus eigenlijk niet. Uw Raad heeft reeds eerder een zeer brede interpretatie gegeven van de notie 'bedrijven', die in een woongebied met landelijk karakter worden ingeplant (RvSt. nr. 46.260, 24 februari 1994). De afgeleverde vergunning voorziet overigens een aantal maatregelen om de visuele hinder in het gebied tot een minimum te beperken (aanleg van een voortuin, aanplanting van een groen scherm langs alle perceelsgrenzen).

Anderzijds blijken er in de onmiddellijke omgeving ook twee andere inrichtingen te zijn vergund, nl. de

BVBA Garage SCHELKENS en de Heer LENAERTS. Verder is er in de onmiddellijke omgeving een KMO-zone.

In zijn arrest nr. 33.190 van 12 oktober 1989 oordeelde Uw Raad :

'Uit het oogpunt van de bestemming, zijn in de bij artikel 6.1.2.2. van het K.B. van 28 december 1972 bedoelde woongebieden met landelijk karakter toegelaten :

- de voor woning bestemde gebouwen (zonder beperking),
- de voor landbouw bestemde gebouwen (zonder beperking),
- de socio-culturele inrichtingen, openbare nutsvoorzieningen en toeristische voorzieningen op voorwaarde dat zij verenigbaar zijn met de onmiddellijke omgeving,
- de voor handel, dienstverlening, ambacht en kleinbedrijf bestemde gebouwen op voorwaarde dat zij :

1° bestaanbaar zijn zowel met de woonfunctie als met de landbouwfunctie van het gebied;

2° verenigbaar zijn met de onmiddellijke omgeving";

3.1.5.1. Overwegende dat, in tegenstelling tot wat de verwerende en de tussenkomende partij doen gelden, de overheid die moet beschikken op een milieuvergunningsaanvraag, op grond van artikel 2, § 1, van de stedenbouwwet van 29 maart 1962, thans artikel 2, § 1, van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, ertoe gehouden is de voorschriften van de geldende plannen van aanleg in acht te nemen; dat alhoewel in het bestreden besluit wordt gesteld "Gelet op de ligging van de inrichting in een woongebied met landelijk karakter i.f.v. de weg, dieper agrarisch gebied van het gewestplan Mechelen", de partijen het klaarblijkelijk erover eens zijn dat de betrokken loods is gelegen in woongebied met landelijk karakter, hetgeen ook in diverse uitgebrachte adviezen wordt aangenomen; dat in elk geval het middel uitsluitend is toegespitst op de onverenigbaarheid van de inrichting met de bestemming "woongebied met landelijk karakter", minstens op het gebrek aan motivering van de verenigbaarheid van de inrichting met die bestemming;

3.1.5.2. Overwegende dat artikel 5,1.0, van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen luidt als volgt :

"De woongebieden zijn bestemd voor wonen, alsmede voor handel, dienstverlening, ambacht en kleinbedrijf voor zover deze taken van bedrijf om redenen van goede ruimtelijke ordening niet in een daartoe aangewezen gebied moeten worden afgezonderd, voor groene ruimten, voor sociaal-culturele inrichtingen, voor openbare nutsvoorzieningen, voor toeristische voorzieningen, voor agrarische bedrijven.

Deze bedrijven, voorzieningen en inrichtingen mogen echter maar worden toegestaan voor zover ze verenigbaar zijn met de onmiddellijke omgeving";

dat artikel 6,1.2.2, van hetzelfde koninklijk besluit bepaalt wat volgt :

"6.1.2. Aangaande de woongebieden kunnen de volgende nadere aanwijzingen worden gegeven :
(...)

6.1.2.2. de woongebieden met een landelijk karakter zijn bestemd voor woningbouw in het algemeen en tevens voor landbouwbedrijven";

Overwegende dat het bij artikel 6,1.2.2. bedoelde woongebied met landelijk karakter een nadere aanwijzing betreft van het woongebied; dat het artikel geen expliciete bepaling bevat die afwijkt van het bepaalde in artikel 5,1.0; dat krachtens die bepaling inrichtingen voor handel, dienstverlening, ambacht en kleinbedrijf enkel in een woongebied toegestaan kunnen worden onder de dubbele voorwaarde dat zij niet wegens de "taken" van bedrijf die zij uitvoeren, om redenen van goede ruimtelijke ordening, in een daartoe aangewezen gebied moeten worden afgezonderd, met andere woorden dat zij bestaanbaar zijn met de bestemming woongebied met landelijk karakter en dat zij verenigbaar zijn met de onmiddellijke omgeving; dat bij het beoordelen van de bestaanbaarheid met de bestemming woongebied rekening gehouden dient te worden met de aard en de omvang van het bedrijf, waardoor dat laatste inzonderheid om redenen van ruimtelijke ordening niet in het betrokken

woongebied met landelijk karakter kan worden ingeplant, ofwel wegens het intrinsiek hinderlijk of storend karakter van het bedrijf, ofwel wegens het bijzonder karakter van dat gebied; dat bij het beoordelen van de verenigbaarheid met de onmiddellijke omgeving uitgegaan dient te worden van de specifieke kenmerken van de onmiddellijke omgeving die voornamelijk afhankelijk zijn van de aard en het gebruik of de bestemming van de in die omgeving bestaande gebouwen of open ruimten, of van de bijzondere bestemming die het bijzonder plan van aanleg van het gebied aan die omgeving heeft gegeven;

3.1.5.3. Overwegende dat in de aanhef van de bestreden beslissing inzake de ruimtelijke inplanting van de inrichting en inzake de planologische verenigbaarheid ervan wordt overwogen wat volgt :

"Gelet op de ligging van de inrichting in een woongebied met landelijk karakter i.f.v. de weg, dieper agrarisch gebied van het gewestplan Mechelen;

Overwegende dat gesteld kan worden dat de exploitatie van de inrichting, die het voorwerp van de voormelde milieuvergunningsaanvraag uitmaakt, verenigbaar is met voormelde ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften;

Overwegende dat tijdens het openbaar onderzoek geen bezwaren en opmerkingen werden ingediend;

Overwegende dat er zelfs na uitbreiding nog voldoende afstand is t.o.v. het naastliggende tuinbouwbedrijf; dat er dus geen onverenigbaarheid is met de naastliggende groenteserre";

3.1.5.4. Overwegende dat, alhoewel verzoekers in hun beroepsschrift uitdrukkelijk aanvoerden dat de geplande loods niet verenigbaar is "met de bestaande en vastliggende ordening van het gebied", uit die motivering geenszins blijkt dat de stedenbouwkundige verenigbaarheid van de in het geding zijnde inrichting, te weten een werkplaats voor metaalconstructies, werd getoetst conform de sub 3.1.5.2. uiteengezette criteria; dat de overweging in de bestreden beslissing dat er "nog voldoende afstand is t.o.v. het naastliggende tuinbouw-

bedrijf; dat er dus geen onverenigbaarheid is met de naastliggende groenteserre" in wezen een milieu-hygiënische beoordeling betreft; dat overigens "de onmiddellijke omgeving" meer omvat dan de groenteserre van verzoekers; dat het middel in de besproken mate gegrond is;

3.2.1. Overwegende dat verzoekers het tweede middel nemen

"uit de schending van de artikelen 3 en 17 van het milieuvergunningsdecreet, uit de schending van artikel 50, 3° van het Vlarem I-besluit van 6 februari 1991 en wegens het gemis aan rechtens vereiste feitelijke grondslag.

Doordat de bestreden beslissing het door beroepers ingediende administratief beroep verwerpt, en aan de N.V. RECLA de milieuvergunning verleent voor een loods voor metaalbewerking.

En doordat beroepers in het beroep dd. 23 september 1993 met name gewezen hebben op het verlies aan bezonning voor de serre, de blokkering van de bestaande losweg naar de achtergelegen tuinbouwgronden en de onverenigbaarheid van de activiteit met het stedenbouwkundig karakter van de buurt.

Terwijl de bestreden beslissing nalaat enig onderzoek te voeren naar de te verwachten weerslag van de uitbreiding van de in zuidelijke richting gelegen loods van 5 meter hoog richting perceels-grens, en manifest in gebreke blijft de ernstige gevolgen voor de noodzakelijke bezonning van deze serre in considerans te nemen.

En terwijl in de bestreden beslissing zelfs geen woord wordt gewijd aan de evidente problemen die de uitbreiding van de loods meebrengt voor het gebruik van de noodzakelijke losweg door beroepers.

En terwijl de bestreden beslissing tenslotte evenmin rekening houdt met de aanwezigheid van de omliggende landelijke bebouwing en de dominante tuinbouwactiviteit, die nochtans de randvoorwaarden vormen waarmee elke nieuwe activiteit moet verenigbaar zijn";

3.2.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat artikel 3 van het milieuvergunningsdecreet betrekking heeft op de indeling van de inrichtingen in klassen, dat daarop is gelet, dat artikel 17 van het milieuvergunningsdecreet vereist dat de bestreden

beslissing met redenen wordt omkleed, dat daaraan is voldaan, dat artikel 50, 3°, van Vlarem I betrekking heeft op de termijn van uitspraak en vermeldt dat een gemotiveerde beslissing over de aanspraken en bezwaren van de indieners van het beroep moet tussenkomen, dat "met één enkele oogopslag op het besluit van de Bestendige Deputatie en op alle gunstige adviezen blijkt dat op gemotiveerde wijze en uitvoerig geantwoord is op de bezwaren die werden geformuleerd door de verzoekende partijen zelfs al hadden zij betrekking op de wetgeving op de ruimtelijke ordening en niet op de toepassing van het milieuvergunningsdecreet", dat met name er is overwogen dat zelfs na uitbreiding er nog voldoende afstand is ten overstaan van het naastliggende tuinbouwbedrijf en er geen onverenigbaarheid is met de naastliggende groentenserres;

3.2.3. Overwegende dat verzoekers in essentie repliceren dat met het verweer van de verwerende partij de gegrondheid van het middel is aangetoond, dat in het bestreden besluit manifest onvoldoende wordt overwogen waarom de bezwaren van beroepers, zoals verwoord in het beroepschrift van 23 september 1993, ongegrond moeten worden bevonden; dat in bijlage bij hun memorie verzoekers nog een bewijs van het bestaan van de losweg voegen, met name een notariële eigendomsakte van 30 november 1927;

3.2.4. Overwegende dat de tussenkomende partij doet gelden wat volgt :

"De motiveringsplicht vereist niet dat het bestuur op alle bezwaren die worden ingediend moet antwoorden. Het verlies aan bezonning wordt opgevangen door de afstand tot de linker perceelsgrens van minimum zes meter op te leggen. Eenzelfde vaststelling dringt zich op voor wat het probleem van de losweg betreft. Het verlies aan schaduw door het groenscherm is louter theoretisch : het probleem zou zich voordoen in de winter, en de ervaringsregel leert dat de bomen dan geen gebladerte dragen ...

De bezwaren die verzoekers hebben ingeroepen in het kader van de administratieve milieuvergunnings-procedure zijn ofwel van stedenbouwkundige (bezonning) ofwel van civielrechtelijke (losweg) aard. De beoordeling van dergelijke bezwaren behoort opnieuw niet tot de bevoegdheid van de overheid die de opportuniteit van een milieuvergunning moet appreciëren";

3.2.5.1. Overwegende dat artikel 17 van het milieu-vergunningsdecreet onder meer bepaalt dat de beslissing over de vergunningsaanvraag met redenen is omkleed en dat artikel 50, 3°, van Vlarem I onder meer voorschrijft dat de uitspraak over het beroep een gemotiveerde beslissing omvat over de aanspraken of bezwaren die door de indiener(s) van het beroep werd(en) gesteld;

3.2.5.2. Overwegende dat aan de motiveringsplicht, opgelegd in voornoemde bepalingen is voldaan wanneer de bestreden beslissing duidelijk de redenen doet kennen die haar verantwoorden en waaruit kan worden afgeleid waarom bepaalde, pertinente, door de bestuurde verdedigde stellingen niet worden gevolgd;

3.2.5.3. Overwegende dat in het beroepschrift door verzoekers volgende belangrijke bezwaren werden aangebracht :

- de geplande loods is strijdig met de bestaande en vastliggende ordening van het gebied; "zowel de omliggende landelijke bebouwing als de tuinbouwactiviteit vormen immers de randvoorwaarden waarbinnen een nieuwe inrichting moet geëvalueerd worden";
- de loods waar de inrichting zal worden in ondergebracht zal zonlicht wegnemen van verzoekers groentenserre;
- het gebruik van de bestaande losweg voor landbouwvoertuigen zal problematisch worden;

3.2.5.4. Overwegende, wat het eerste bezwaar betreft, dat bij de bespreking van het eerste middel reeds is

gewezen dat in de bestreden beslissing niet afdoende is aangetoond dat de inrichting bestaanbaar is met de bestemming woongebied en verenigbaar is met de onmiddellijke omgeving; dat wat het opgeworpen schaduwprobleem betreft, de overweging dat "er zelfs na uitbreiding nog voldoende afstand is t.o.v. het naastliggend bouwbedrijf" niet afdoende is, nu verzoekers in bijlage van hun verzoekschrift een "schaduwplan" bijbrengen waaruit blijkt dat spijs de afstand tussen de geplande inrichting en de serre, het schaduwprobleem zich nog steeds zal stellen; dat wat het bezwaar inzake de losweg betreft, in het bestreden besluit daaromtrent niets expliciet wordt gezegd; dat evengeciteerde overweging in verband met de afstand evenmin als een afdoende antwoord op dat bezwaar kan worden beschouwd, nu uit hetzelfde schaduwplan blijkt dat de "voldoende afstand" tussen beide inrichtingen in, die ongeveer 5 à 6 meter bedraagt, wordt doorsneden door een gracht;

3.2.5.5. Overwegende dat uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het middel in de hierboven aangegeven mate gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 13 januari 1994 waarbij het beroep van Jan VAN DEN BERGH en Catherina DE VIL tegen het besluit van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Willebroek van 10 augustus 1993 houdende het verlenen aan de n.v. RECLA van de milieuvergunning om aan de Breendonkstraat 269 te Willebroek (Tisselt) een werkplaats voor lichte metaalconstructies te exploiteren, niet wordt ingewilligd en het beroepen besluit wordt bevestigd.

Artikel 2.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op achtduizend frank, komen ten laste van het Vlaamse Gewest.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op vijfduizend frank, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zestien maart tweeduizend, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	D. MOONS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.